

За законами бойового братерства

9 січня поблизу смт Станиця Луганська спалахнув бій, який точився понад дві години, і, на жаль, став останнім для двох відважних захисників України. Ще 14 бійців дістали поранень. Черговий трагічний епізод «неоголошеної війни» на українському Сході засвідчив: учасники антитерористичної операції, незалежно від відомчої приналежності, свідомо готові ризикувати життям «за други своя», демонструючи вірність закону бойового братерства: «Сам погибай, а товариша виручай»...

Близько 12.30 один із підрозділів резервного батальйону оперативного призначення імені генерал-майора Сергія Кульчицького столичного з'єднання Національної гвардії України, який вирушив для виконання бойового завдання в одне із сіл, що поблизу так званої лінії розмежування, потрапив у вогневу засідку, влаштовану бойовиками незаконних озброєних формувань самопроголошеної «Луганської народної республіки». Опинившись під перехресним вогнем зі стрілецької зброї та гранатометів одразу з трьох напрямків, резервісти залишили автотранспорт, зайняли позиції на узбіччі та почали відстрілюватися.

«Ворожий вогонь поступово посилювався, по гвардійцях почали „працювати“ снайпери та великокаліберні кулемети, – розповіли старші оперуповноважені карного розшуку ГУМВС України в Луганській області з позивними „Святий“ і „Князь“. – Резервісти трималися стійко, але вони зазнали втрат і опинилися під загрозою оточення. У них закінчувалися боеприпаси, тож їхній командир доповів по радіо, що підрозділ треба терміново виводити з бою...»

На допомогу гвардійцям з найближчого блокпоста вирушило підкріплення: зведена група, що складалася з міліціонерів Луганщини, а також бійців

батальйонів патрульної служби міліції особливого призначення «Львів», «Чернігів» і «Горнадо». Проте й вони опинилися під шквальним обстрілом. Застосування важкої артилерії було обмежене через оголошений тоді українською стороною режим тиші, тому командування вирішило залучити для прикриття бронетехніку.

Після прибуття танків Збройних сил частина міліціонерів, ховаючись за бронєю, просунулася дорогою в бік ворожих позицій, відволікаючи вогонь на себе. Водночас інша група дісталася гвардійців, у яких майже не залишилося патронів, допомогла їм вийти з пастки та евакуювати поранених і тіла двох загиблих, а потім, зайнявши безпечну позицію, прикрила вогнем відхід основних сил. Зазнавши відчутних втрат, сепаратисти не наважилися на переслідування й уже вкотре обстріляли Станицю Луганську з установок «Град», руйнуючи будинки мирних жителів...

Завдяки мужності, злагоженості дій та взаємодопомозі більшість гвардійців вдалося врятувати. А 13 січня в Коломиї й Сокалі відбулися поховання двох полеглих героїв, двох Романів – колишніх бійців Самооборони київського Євромайдану, які обидва пролили свою кров ще під час Революції Гідності.

Жителі Сокаля всім містом, багатокілометровою ходою проводили в останню путь старшого кулеметника 37-річного старшого солдата резерву Романа Лагна. Він народився в селі Волиця Сокальського району, у великій інтелігентній родині, був вихований справжнім патріотом. Після закінчення школи пройшов службу в армії, працював на газоконпресорній станції. З перших днів Революції Гідності Роман Іванович вирушив на столичний Євромайдан, був десятником 10-ї Сокальської сотні Самооборони. 18 лютого 2014-го дістав поранення в ліве око – на щастя, лікарям вдалося врятувати йому зір. Із карям вдалося врятувати йому зір. Із Вдому Романа Івановича не дочекався 11-річний син, батьки, бабуся та дідусь, брат і сестра. Його відспівали в кафедральному соборі святих апостолів Петра і Павла, а згодом із військовими почестями поховали на місцевому кладовищі.

Пенсіонер МВС, підполковник міліції у відставці Роман Фурик тоді, на барикадах, був поранений в обличчя... За його плечима – строкова військова служба, праця на заводі, яку він поєднував із заочним навчанням на історичному факультеті Чернівецького держуніверситету, потім – служба в інспекції у справах неповнолітніх, підрозділах карного розшуку та прикарпатського УБОЗу, десятки особисто знешкоджених правопорушників, нелегальне поранення, яке він дістав у сутичці з озброєним злочинцем. А ще – захоплення спортом: чорний пояс із карате, звання судді національної категорії з мотоциклетного спорту. Він казав друзям, що після 20 років роботи в міліції найважливіше для нього те, що його совість чиста, і він може спокійно спати ночами. Пішовши на заслужений відпочинок 2006-го з посади оперуповноваженого коломийського ВБОЗу, у листопаді 2014 року Роман Степанович став до лав «майданівців», а потім одним із перших зголосився добровольцем на захист Батьківщини. Через поважний вік оформлявся на службу до БПСМОП «Миротворець», звідти був прикомандирований до резервного підрозділу Нацгвардії, якому згодом було присвоєно ім'я полеглого Героя України генерала Кульчицького – саме в ньому Роман Степанович воював під Слов'янськом і Дебальцевим. У жовтні 2014-го в рідній Коломиї йому було вручено нагороду голови ВРУ – іменний годинник. Він загинув у третьому відрядженні до району АТО, не доживши місяця до свого 52-річчя, залишивши невітшну родину – батька, дружину, двох синів... Тисячі коломиян зі свічками та прапорами зустрічали кортеж із тілом покійного, а потім взяли участь у заупокійному богослужінні, що відбувалося в кафедральному соборі Преображення Христового, та в церемонії поховання.

«Сам погибай, а товариша виручай!»: міліцейська зведена група на танках ЗСУ вирушає на допомогу підрозділу Нацгвардії. Станиця Луганська, 9 січня 2015 р.

Вадим ГОЛУБ, Львівська обл.,
Сергій КОВАЛЕНКО, «З»